

Sticking to the plan

Snel kijk ik naar links en rechts. Ik verwacht dat er elk moment een boze Portugese boer op me af kan komen stormen. Als een klein kind dat stiekem een snoepje uit de snoepjespot pikt, pluk ik een tomaat uit het veld en eet hem snel op. Heerlijk! Mijn vrees slaat nergens op want ik ben hier helemaal alleen in de tomatenvelden van Azambuja. Geen boze boeren, geen andere pelgrims, he-le-maal niemand. Dat is gewoon nog even wennen, spreek ik mezelf moed in. Het geeft niet als het niet volgens plan verloopt. Het komt goed.

Door het coronavirus heb ik te elfder ure mijn plan om een gedeelte van de camino del Norte in Spanje te gaan wandelen gewijzigd naar de camino Fatima in Portugal. Dat is een vrij rustige route naar de Portugese bedevaartplaats in het plaatsje Fatima. Er zijn op deze route weinig voorzieningen en door de COVID-19 pandemie verwacht ik dan ook de nodige uitdagingen onderweg. In elk geval lijkt slapen in een albergue met andere mensen mij niet zo verstandig, Als die herbergen al open zijn en als er überhaupt al andere wandelaars zijn.

Omdat ik Lissabon en omgeving door de 'oranje' status wil vermijden, start ik mijn camino dus hier in Azambuja. En ben ik moederziel alleen. Nou ja ook wel lekker. Ik zie een klein geel vogeltje waarvan ik me voornamelijk die later op te zoeken, fantaseer dat er uit het groene watertje zo een krokodil zou kunnen glijden en pluk nog een sappige tomaat uit het veld.

Wie loopt daar nog meer door de tomatenvelden?

Net als ik me instel op een zeer eenzame camino ontdek ik in de verte achter mij een medepelgrim. Ik maak van binnen een klein vreugdedansje. Er is nóg iemand. Het blijkt de 72-jarige Engelsman David, een oud-meubelmaker en voormalig manager bij een bekend meubelmerk. Hij heeft er zijn hele leven gewerkt. Hoewel de camino voor veel mensen ook over loslaten gaat, merk ik daar bij David niets van. Hij heeft al zijn hotels van tevoren geboekt en weet exact welke afstand hij elke dag gaat afleggen. Ook mag hij van zichzelf na een dag wandelen pas op bed gaan liggen als hij éérst zijn kleding heeft gewassen en uitgehangen.

Hij twijfelde heel even toen hij de trein van Vila Franca de Xira naar Azambuja wilde nemen om daar te starten zijn camino Portugues. Bij het station zag hij namelijk al een pijl. Maar hij had zichzelf tot de orde geroepen. Hij is een groot voorstander van 'sticking to the plan'. Hij zegt het met overtuiging. Ik herken het wel. Voor een beetje houvast in het leven valt wat te zeggen. Zeker als de boel op zijn kop is komen te staan. En dat geldt absoluut voor David, zo blijkt.

Het is vrij normaal dat een gesprek met een medepelgrim al snel de diepte ingaat. David praat vol liefde over zijn vrouw. In de verleden tijd. Ze overleed twee jaar geleden plots na veertig jaar huwelijk. Nadat ook zij het camino-virus te pakken had, liepen ze vaak samen een tocht. Zij op haar paarse wandelschoenen met bijpassende outfit. Hij met een grote pelgrimsschelp bungelend achter op zijn rugzak. Ze hadden samen nog veel plannen. Deze camino stond ook nog op hun lijstje. Net als het opknappen van hun net gekochte droomhuis. Hij voert de verbouwing maar gewoon zoals gepland uit. Soms gaat hij wel ietsje over het budget en dan verontschuldigt hij zich in gedachten tegenover haar. Zij was immers de boekhouder. Hij maakt er het beste van, al vindt hij het nog wel een beetje wennen om nu alles alleen te doen en zijn eigen keuzes te maken. Voorlopig is het motto dus: *Sticking to the plan!*

I am sticking to the plan en pak de taxi

Het laatste stuk wandelen naar Porto de Muge is afzien. We haten de pesterige vliegen, de zon brandt fel en onze voeten zijn moe. Bij Maioral Zé – café Churrasqueira langs de Taag in Valada ploffen we dankbaar neer. We ontmoeten er tot onze verrassing nog twee pelgrims, twee Duitse vrouwen die hun eerste camino lopen. De barvrouw maakt in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk dat ik door het Coronavirus niet hoeft te rekenen op een slaapplek in Porto de Muge. Ik zal nog eens zo'n 17 kilometer moeten doorlopen naar Santarém. Dat is me te ver. De Duitse vrouwen willen in Porto de Muge een taxi nemen. Hoewel mijn streberige ik dat idee afwijst, spreek ik met ze af om ze daar weer te ontmoeten en de taxi te delen. David biedt me ook nog een bed in zijn kamer aan. Er staan er toch twee en al betaald ook. Maar hoe fijn ik zijn gezelschap ook vind, na deze eerste dag wandelen wil ik weer even alleen zijn. David en ik mopperen ons door de laatste kilometers tot zijn hotel en op zijn Corona's nemen we wat onhandig afscheid.

Ik strand een paar kilometer verderop onder de brug in de schaduw. De favoriete hangplek van een aantal onverzorgde mannen uit Porto de Muge. Het kan me niks schelen. Ik wil geen stap meer verzetten en plof naast

ze neer op het beton. Ze blijken alleraardigst. De mannen wijzen me op de aanwezige toiletten en dat ik daar lekker wat drinkwater kan pakken. Verder praten lukt niet goed want mijn Portugees laat ernstig te wensen over. Ik zoek op Booking.com alvast naar een slaapplek terwijl ik wacht en mijn voeten laat rusten.

De ene vrachtwagen vol tomaten na de andere komt voorbij. Ik stuur er David een foto van en ga verder met wachten. De Duitse vrouwen zijn in geen velden of wegen meer te bekennen. Ik ga ervan uit dat hun plan is gewijzigd en besluit het nummer van het taxibedrijf te bellen dat in mijn hotel op een briefje hing. Dat taxibedrijf blijkt zich helaas in Lissabon te bevinden. Door het lawaai van de vrachtwagens hoor ik eigenlijk niet goed wat er wordt gezegd. Ik begrijp dat hij dan wel een andere taxi gaat sturen. Wat zijn die Portugezen toch aardig. Ik hoop althans heel erg dat dat is wat hij zei.

En jawel hoor, binnen vijf minuten rijdt er opeens een taxi voor. Ik kijk de mannen vragend aan en die knikken 'ja joh pak die taxi'. De chauffeur vraagt of ik had gebeld. Ja dat klopt. Ben ik alleen? Hij is namelijk op zoek naar twee Duitse vrouwen maar die kan hij niet vinden. Ach ik mag ook wel mee.

Café/Restaurant

Maioral Zé – café Churrasqueira, R. Primeiro de Maio 5, 2070-506 Valada, Portugal:

https://www.facebook.com/pg/maioralze/photos/?tab=album&album_id=339686493134012

Hotels:

2 september Casa da Rainha, 6 Travessa da Rainha, Azambuja (1 nacht, zonder ontbijt: 34 euro). Prachtige kamer met kleine badkamer. Gedeelde keuken aanwezig waar je zelf een stempel in je caminopaspoort kan zetten. <https://www.casadarainha.pt/>

3 september Tagus Host, Av Afonso Henriques, 79-a 3 floor, 2005-179, Santarém (1 nacht met gedeelde badkamer en ontbijt: 32 euro). Shout out voor dit hotelletje. Fantastische gastheer, netjes en in de keuken mag je gewoon fruit, yoghurt, drinken pakken wanneer je wilt. Wel drie trappen op lopen. <http://tagushost.pt/wp/>

Taxi Porto de Muge naar Santarém, 20 minuten, ongeveer 20 euro